

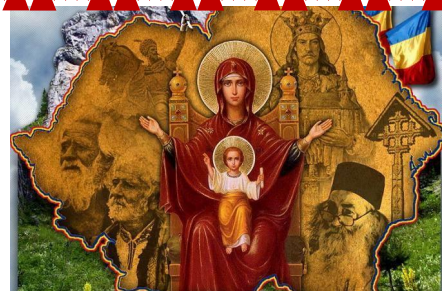
Buletin Ortodox 45

Misiunea Sfanta Maria si Sfantii Martiri Brancoveni

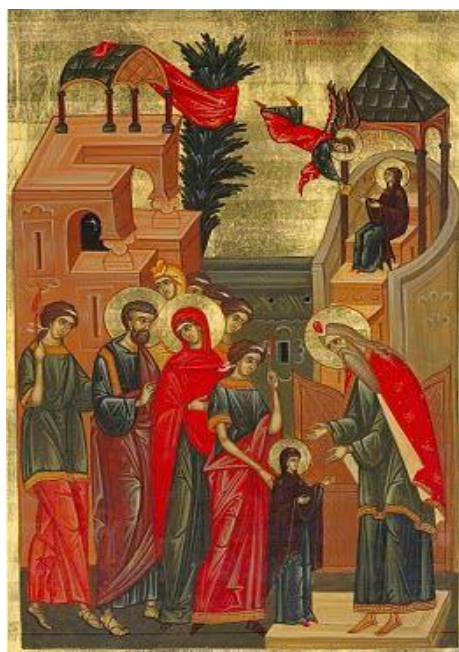
544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7

website : www.sfmariakitchener.com

facebook: [Misiunea Sfanta Maria si Sfantii Martiri Brancoveni](https://www.facebook.com/MisiuneaSfantaMariaSiSfantiiMartiriBrancoveni)

Scoala Domnului si scoala omului

(21 noiembrie - Intrarea in Biserica a Maicii Domnului)

Preacinstim din nou pe Maica Domnului pentru ca de la 3 anisori a fost incredintata educarii si slujirii la Templu. Aici si-a facut Preasfanta scoala si "a absolvit-o" cu cea mai inalta onorare din partea lui Dumnezeu pentru smerenia cea mai adanca si virtutea cea mai inalta. Este "Sefa de promotie" nu numai a intregului neam omenesc, ci intrece pe toti ingerii, despre care stim ca sunt superiori oricarei fiinte umane. De aceea, Dumnezeu a ales-o sa-l fie Potir nesecat. Iar Potirul nesecat nu e doar o alta metafora pentru Maica Domnului, ci e insasi Maica Domnului. Daca in Sfantul Potir salasluiesc insusi Mantuitorul Hristos in chip euharistic, atunci ce este Sfantul Potir, daca nu insasi Preasfanta Nascatoare de Dumnezeu in chipul cinstului vas? Cata deosebire intre scoala Domnului si scoala omului? La scoala Domnului esti primul daca nu te cunoaste nimeni, in timp ce la scoala omului esti premiant daca te stiu toti. In timp ce la scoala Domnului concurezi pentru ultimul loc, la scoala omului concurezi pentru primul loc. Azi pretuim toate scolile omului, inasa de ce-am ajuns sa dispretuim scoala Domnului? Ne preocupa viitorul copiilor nostri, inasa de ce nu ne preocupa si vesnicia copiilor nostri? Pentru ca in sufletul nostru s-a corupt ideea de nemarginit si s-a atrofiat dorinta fireasca de nemurire. Nu credem in nemurire? Atunci n-ar trebui sa credem nici in Invierea lui Hristos! Nu credem nici in Invierea lui Hristos? Atunci n-ar trebui sa credem nici ca am fost creati de Dumnezeu! Am venit pe lume din praf de meteorit ca sa ne facem din nou praf! Din el renastem accidental peste alte "miliarde de ani" ca sa ne facem din nou tot praf... si tot asa! Cumplita amagire este educatia ce ne-o ofera scoala acestei lumi! *p.didel*

“Bogatiile” sufletului

În vremea aceea un dregător oarecare s-a apropiat de Iisus și L-a întrebat, zicând: Bunule învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Iar Iisus i-a zis: Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât Unul Dumnezeu. Știi poruncile: «Să nu săvârșești adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta». Iar el a zis: Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele. Auzind, Iisus i-a zis: Încă una îți lipsește: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; apoi vino de urmează Mie. Iar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat. Și, văzându-l întristat, Iisus a zis: Cât de greu vor intra cei ce au averi în Împărăția lui Dumnezeu! Că mai lesne este a trece cămila prin urechile acului decât să intre bogatul în Împărăția lui Dumnezeu. Zis-au cei ce ascultau: Și cine poate să se mântuiască? Iar El a zis: Cele ce sunt cu neputință la oameni, sunt cu putință la Dumnezeu. (Luca XVIII, 18-27)

Ce si-ar dori mai mult un bogat? Sa-si inveseleasca conditia! De aceea, bogatul din parabola de mai sus il intreaba pe Iisus cum sa mosteneasca, de fapt, viata vesnica cu tot cu avere. In viata aceasta uitam prea lesne ca lumea nu e posesiunea omului, ci e darul lui Dumnezeu pentru om. Omul trebuie sa se foloseasca chibzuit de tot acest dar si, mai ales, sa nu-l confunde in defavoarea semenilor sai. Prin extensie, posesiuni insemna nu doar bunuri materiale de orice fel, ci insemna deopotriiva si orice preocupare trecatoare care ne indeparteaza de viata cea vesnica. De pilda, posesiune e si preocuparea omului pentru a detine o functie sau o pozitie sociala. Preocuparea de a fi un intelectual, de a fi om de stiinta, daca nu are legatura cu dorinta de a fi de folos aproapelui meu, atunci se cheama ca sunt la fel de posesiv ca si acei care detin bunuri materiale. Atasamentul prea mare pentru orice lucru cat de mic poate fi o piedica in calea mantuirii. Ca sa nu mai vorbim de atasamentul sau slabiciunea pentru anumite pacate, viciile mai mult sau mai putin vinovate, pot reprezenta “bogatia” noastra de care nu ne-am lipsi nici in ruptul capului si care ne pot tine departe de imparatia vesnica a lui Dumnezeu. Daca urmarim sau ne-aducem aminte filmul “Ostrov”, in care un biet calugar se atasase de niste soseni rupti si o patura zdrentuita, vom vedea cum confratele sau, tot calugar, i le va arunca in foc dupa ce acesta si-a dat seama ca se atasase de ele. Chiar si atunci cand suntem atasati de copiii nostri si, pretinzand ca ii iubim, le satisfacem toate dorintele si toate mofturile nu facem decat sa ne indepartam, si noi, si pe ei de viata cea vesnica. p.didel

Pr. Pantelimon de la Mănăstirea Oașa: „Depresia apare atunci când oamenii nu-și mai înțeleg menirea pe acest pământ”

S-a retras din lume la poalele Munților Șureanu, unde trăiește în post și rugăciune, cu bucuria de a fi alături de frații săi întru Hristos. Absolvent de Belle Arte, pictor de icoane și fotograf, Părintele Pantelimon Șuşnea e și un minunat vorbitor, ale cărui cuvinte învăluite de har au salvat de la naufragiu sufletele mii de tineri. I-am căutat prezența mângâietoare în Postul Paștelui, pentru a găsi răspunsuri despre o suferință adesea

subestimată, ce amenință să se transforme într-o boală a secolului. Un îndreptar de vindecare și de înviere sufletească.

– Azi, mai mult ca oricând, pare că am ajuns într-o fundătură. Statisticile spun că un român din zece suferă de depresie. Părinte, ce spune asta despre vremurile în care trăim?

O lume atinsă de depresie e o lume lipsită de bucurie și dragoste. E o lume alienată și însingurată, o lume urâtă, care și-a pierdut reperele, în care s-a pierdut dimensiunea verticală și în care omul se desfășoară numai pe orizontala existenței, într-o diversitate infinită și goală. E o lume care nu mai are nimic de spus. O lume goală de Dumnezeu, în care bucuria e confundată adesea cu plăcerea. Or, bucuria adevărată ține de resorturi mult mai profunde, e împlinirea deplină a rostului tău ca om și e strâns legată de înaintarea în viața spirituală. Depresia apare atunci când oamenii nu-și înțeleg destinul, menirea lor pe acest pământ.

– Niciunul din oamenii atinși de depresie nu pare să fi scăpat de gândul obsesiv că viața e lipsită de sens. Că nu alegem noi să ne naștem, cum nu alegem când să murim.

– Singurul sens al vieții e mântuirea. Doar că oamenii cred adesea că mântuirea e ceva ce ni se dă în urma unui verdict final, dacă am făcut niște fapte bune. Mântuirea e fericirea, e raiul.

Raiul nu e un loc. Raiul e starea de relație cu Dumnezeu, care se trăiește încă de aici, de pe pământ. E greu să iubești o idee. De aceea Dumnezeu s-a făcut om, ca să ne învețe că îl putem iubi, iubindu-i pe cei de lângă noi. Mântuirea e dinamica acestei relații de iubire, cu toate suferințele și coborâșurile ei. Nimeni nu se poate împlini în afara iubirii, în afara unei relații. Oamenii uită că Dumnezeu nu este singur, Dumnezeu este o relație (o treime), iar noi suntem făcuți după asemănarea lui. Bucuria se cere împărtășită, nu se trăiește în singurătate. De aceea se spune că cea mai mare fericire e să iubești și să fii iubit.

– *Sunteți și preot duhovnic. Suferinzii de depresie caută alinare la mănăstire?*

– Sunt mulți cei care vin să-și găsească liniștea la mănăstire, dar asta nu înseamnă că își deschid sufletul foarte ușor. Îi recunoști după chip. Un om nefericit e un om fără strălucire în privire. E apăsător, gârbovit, întunecat și agresiv, adesea. Când e nemulțumit de el însuși, omul e agresiv. E ca o fiară rănită, care suferă, e periculoasă și nu te lasă s-o ajuți. Dar de cele mai multe ori, în spatele violenței se ascunde nu răutate, ci suferință.

– *Niciodată viața n-a fost mai înlesnită ca acum. Și totuși, e tot mai multă suferință în lume. De unde vine?*

– Depresia e o stare de cădere. Apare dintr-o lipsă de împăcare a sufletului cu sine, cu Dumnezeu sau cu oamenii. E o stare de conflict, de ruptură interioară, între suflet și intelect. O lipsă de echilibru. Depresia înseamnă, în primul rând, o lipsă de dragoste. Oamenii suferă când nu-și mai pot găsi adăpost în celelalte suflete din jurul lor. Când nu pot găsi sprijin gratuit din partea semenilor lor, oamenii se descurajează și în relația cu Dumnezeu, le e greu să-și mai imagineze un Dumnezeu iubitor. Dar dacă oamenii mai trădează, fiindcă sunt neputincioși, Dumnezeu e singurul care nu trădează niciodată. Totuși, e foarte greu să ajungi la măsura relației cu Dumnezeu, fără să relaționezi cu oamenii. Avem nevoie de o confirmare și din partea semenilor, că nu suntem inutili pe lume. De aceea, nu se poate scăpa de depresie fără acea iubire necondiționată, care nu pretinde nimic în schimb, care nu te judecă și nu te acuză, ci te primește și te odihnește.

– *Iubindu-i cu adevărat pe cei deznădăjduiți, i-am putea ajuta să se vindece?*

– Ar trebui să fim noi înșine Dumnezeu unii pentru ceilalți, să-i odihnim și să le dăm încredere și adăpost, ca un refugiu pe munte, în timp de furtună. Să-i protejăm și să le fim casă. Când îl hrănești pe celălalt, îl hrănești, de fapt, pe Dumnezeu, când îl îmbrățișezi, el se îmbracă cu tine și nu-i mai e frig. Când îi vorbești, se încălzește la vorbele tale. Iubirea e singura scăpare. Am întâlnit oameni care și-au depășit stări vecine cu patologia. Nu erau împăcați, fiindcă nu puteau să ierte, iar starea aceea de neiertare îi măcina, îi deconstruia lăuntric. Când au reușit să ierte, să se împace, să-i primească pe cei care le-au greșit în inima lor, și-au revenit spectaculos. Trebuie doar să ai răbdare. Numai intrarea într-o relație de iubire cu ceilalți poate să astâmpere setea omului. Când omul găsește odihnă într-o relație, își revine. Dar pentru asta trebuie să scape de obsesia sinelui.

– *Adică să renunțe la egoism?*

– Egoismul, voia proprie, sunt cei mai mari dușmani ai noștri. Ne tiranizează și pe noi, și pe ceilalți. Nu putem avea relații profunde cu ceilalți fără lepădare de sine. Dacă nu mă lepăd de sine, îi cer celui alt să se alinieze la sinele meu, adică să se alinieze la mine în gândire, în simțire, să vadă lumea exact ca mine. Înseamnă să-l înrobesc, să-l privez de libertate. Și atunci îi anulez ființa, el nu mai poate evolua. Începe să se apere și se îndepărtează de mine, fiindcă simte că am tendința de a-l desființa, chiar dacă poate compensez cu lucruri exterioare. Îl răsplătesc cu daruri, dar de fapt îl posed, îl înrobesc, îl transform într-un accesoriu cu care să mă împodobesc. Și, la final, mă simt la fel de singur. Când ești liber de obsesiile tale și de slujirea sinelui, începi să te gândești la celălalt cu adevărat, să te gândești ce gest ai putea să faci pentru el, fără ca el să-ți ceară. Ai putea să-l aștepți cu ceva bun de mâncare? Ai putea să-i duci un pahar cu apă? Ai putea face un drum în locul lui? Ce lucru mai frumos decât să mergi să-i potrivești pătura la spate, să nu-l tragă curentul, când se culcă? Paradoxul e că abia când te lepezi de tine, te câștigi pe tine și-l câștigi și pe celălalt. Îl cucerești, când renunți să-l mai cucerești. Cu cât vrei mai tare să subordonezi și să controlezi, cu atât ești mai singur, cu cât te pui mai tare în sprijinul celorlalți, cu atât ești mai înconjurat de oameni. Oamenii ar trebui să fie ca lumânările care, consumându-se pe sine, luminează în jurul lor și îi încălzesc și pe ceilalți.

– *Nemulțumirea față de ceea ce ai creează, și ea, depresie. Cei mai mulți dintre oameni tânjesc veșnic după altceva. Viața lor e mereu în altă parte. De ce nu-și găsesc locul și rostul?*

– În spatele multor căutări ale omului se ascunde, de fapt, nevoia lui de divinitate. Oamenii tânjesc după starea de Dumnezeu. Suferă din cauza neputinței lor, simt că ar putea fi mai mult decât sunt. Dar acest mult mai mult îl transferă în afara lor, în loc să-l acumuleze interior. Tind să aibă în loc să devină. Tind să stăpânească, în loc să dăruiască. Orientată greșit, spre valorile lumii acesteia, tânjirea aceasta începe să se amestece cu frustrarea, fiindcă lucrurile finite nu pot satisface sufletul.

– Unii au tot ce le trebuie: slujba pe care și-au dorit-o, suficienți bani să trăiască o viață, ba chiar și celebritate... Și totuși, sunt profund nefericiți. Ce le lipsește?

– Oamenii aceștia au obiectele pe care și le doreau, și-au cumpărat și oamenii din jur, dar au pierdut din vedere relația cu ceilalți. Sunt dependenți de lucrurile materiale, tocmai din această nesiguranță a existenței unei alte realități. Când ești conștient de veșnicie, te desprinzi ușor de grijile materiale. Nu mai aduni cu disperare. Nu te mai temi de ziua de mâine, începi să ai încredere, deci să ai credință. Materia în sine nu poate aduce fericirea, cum nu o poate aduce nici fama artistică sau intelectuală. Nu devii fericit în momentul în care aduni, ci în momentul în care dăruiești. Valorile, indiferent că sunt materiale, spirituale sau intelectuale, trebuie acumulate pentru a fi dăruite. Materia trebuie transfigurată, trebuie să capete valoare spirituală, prin gesturile noastre de dărnicie și bunătate. Omul, când încearcă să îngrămădească materia în scop egoist, să strângă avere, o scoate pur și simplu din circuitul ei firesc, acela de a fi în slujba legăturii dintre oameni. Dar materia e aceeași dintotdeauna, ea nu sporește. E minunat să te gândești că apa pe care o bem noi e aceeași, în aceeași cantitate, ca acum mii de ani. Aceeași apă care circulă, care n-a părăsit planeta. Același dar, pentru fiecare dintre noi.

– Ori încotro ne uităm, se promovează modelul omului de succes, veșnic zâmbitor. Fericirea e un imperativ, iar depresia e o rușine, un stigmat. În fața unei asemenea presiuni din partea societății, neputința unora de a se bucura îi afundă și mai tare în deznădejde.

– Premisa că ar trebui să fim fericiți în fiecare clipă a vieții noastre e fundamental greșită și produce foarte multă frustrare, pentru că oamenii intră în competiție cu un model ireal, utopic. Viața nu e o fericire continuă, cum nu e nici efort continuu. Viața e o împletire de strădanie și bucurie, iar bucuria vine adesea ca răsplată pentru efort, vine din împlinirea unei

datorii, a unei sarcini, din felul în care-ți lucrezi talanții ce ți s-au dat. Dumnezeu a muncit șase zile și în a șaptea s-a odihnit. Obsesia fericirii cu orice preț e păguboasă. Înseamnă că dorințele tale au luat-o înaintea vieții și au devenit nefirești. E fundamental să nu-ți dorești ceea ce nu se poate, să te bucuri de ceea ce ai, și de cele bune, și de cele rele, să găsești un sens în tot ceea ce ți se întâmplă. Să încarci de semnificație fiecare încercare a vieții tale. Dacă elimini greutățile și efortul vieții, elimini și bucuria. O viață molatică, trăită în plăcere, e o viață în care îți ratezi împlinirea. Doar încercările plătite cu disconfort sau sacrificiu lasă o urmă în ființa omului. Gândindu-te la câștigul pe care îl obții, nu mai privești cu teamă greul și suferința vieții. Dacă privim lucrurile din perspectiva veșniciei, din lumea aceasta nu ieșim decât cu ceea ce am devenit.

– Intrată pe mâna psihologilor și a psihiatrilor, depresia e tratată precum o boală. Se dau chiar metode de ieșire din depresie, în zece pași... Putem oare depăși suferințele sufletești după rețetă?

– Nu ai cum să ajungi la starea de bine fără o lucrare spirituală. Bucuria nu vine decât de la izvorul bucuriei, care e Dumnezeu, nu vine decât din trăirea iubirii. Dar pentru asta, trebuie să ne curățăm ochii și să vedem în celălalt chipul lui Dumnezeu. Să trecem de negativele lui (căci negativele nu țin de profunzimea ființei, ci sunt un accident în ființa lui) și să privim mai adânc. Când iubești pe cineva, spunea Părintele Iustin, starețul Mănăstirii Oașa, ești ca un scafandru care pătrunde în adâncul oceanelor și scoate la suprafață comorile. Când iubești pe cineva îl inspiri, activezi în el puteri de care habar nu avea că le are. Forțe care zac latent în adâncul oceanului. Devenirea noastră ca ființe umane este imposibilă fără dragostea celorlalți. Fiecare om revelează în noi un alt mod al nostru de a fi în lume. Putem fi în foarte multe feluri, în funcție de câte relații profunde activăm în noi. Abia prin trăirea relației ne revelăm pe noi înșine și înaintăm spre chipul nostru adevărat, care e inepuizabil, care e Dumnezeu din noi. Dar din păcate, activăm unul în celălalt doar 1 % din cât am putea. Trăim o formă foarte diminuată a noastră. Suntem foarte zgârșiți cu noi, nu ne dăm dreptul la viață, la devenire. Nu ne iubim îndeajuns.

– Unii oameni sunt dărâmați de încercări minore, iar alții, deși li se dau greutăți fără număr, trec prin viață cu fruntea sus. De ce unii au tăria de a le înfrunța și alții nu? E oare aluatul din care am fost făcuți atât de diferit?

– Ce le face unora viața foarte grea nu e faptul că viața e foarte grea în sine, ci faptul că ei nu sunt dispuși să vadă și partea luminoasă a greului din viață. De aceea este fundamental să găsești sensul fiecărei încercări sau suferințe de care te lovești. Dacă o umpli de sens, îți găsești puterea și seninătatea de a merge mai departe cu fruntea sus. Dacă nu-i găsești un sens, ea ajunge să te dărâme. Dacă n-ar fi întâmpinat de suferință, omul ar fi extraordinar de superficial. Abia încercările vieții îl fac să gândească mai profund. Cât timp îi merge bine din toate punctele de vedere, stagnează, trăiește la suprafața sa, nu trăiește cu toată ființa. Nu trebuie să ne fie frică de suferință. Hristos ne-a învățat să ne eliberăm de ea. A exorcizat-o în viața lui pământească, înfruntând frica de foamete, de nesomn, de durere, chiar și frica de moarte, care îi ține pe toți în robie. Și, când a ajuns deasupra fricii, a fost liber. Frica de încercările grele ale vieții ne inhibă și ne împiedică să fim mai mult decât suntem. Trebuie să avem curajul să gândim pentru noi o viață măreață. Trebuie să avem curajul să visăm și să ne visăm mai presus de fricile și neputințele noastre.

– *Părinte, trăiești într-un loc care e raiul pe pământ. La oraș, însă, depresia și alienarea par mai acasă ca niciodată...*

– Lumea adevărată e cea pe care a făcut-o Dumnezeu, nu cea artificială, pe care a creat-o omul. Călugării, se spune, sunt retrași din lume. Nouă ne place să spunem că suntem retrași în lume, în timp ce orașenii sunt retrași din lume. Ce fericire să simți ritmurile naturii, să simți primăvara pământul reavăn, fărâmicios, să vezi cum plesnesc mugurii! La oraș, în spatele atâtor interfețe de comunicare, s-a pierdut frumusețea vieții, acea frumusețe ritualică din comportament, din gesturi și din cuvinte, prin care îl cinsteai pe cel de lângă tine. A fost înlocuită de mult tupeu și de multă îndrăzneală. Țăranul știa să încarce totul de frumusețe și de sens, până și hainele pe care le îmbrăca. Fiecare cusătură avea o semnificație. Și unealta îi era înfrumusețată. Iar dacă se ducea pe câmp, cânta, să-și facă munca mai plăcută. Azi, omul nici de munca lui nu se mai bucură, fiindcă pentru el e doar mijloc de a strânge bani. Munca nu-i mai aduce bucurie, nu mai e mijloc de devenire spirituală. Utilitarismul acesta, atât de pregnant la oraș, a făcut să se piardă dimensiunea spirituală a vieții. S-a pierdut misterul din creație, din relație, nu mai vedem taina celuilalt, îl privim doar din perspectiva eficienței și a exploataării. Ne exploatăm unii pe alții și suntem gata să-l exploatăm și pe Dumnezeu.

– *Ce am putea face să depășim toate aceste neajunsuri, să ne vindecăm sufletește?*

– Fiecare din noi se poate ridica deasupra vieții, dacă încarcă de sens tot ceea ce face, dacă prin tot ceea ce face se apropie de Dumnezeu. Nu doar prin rugăciune sau prin mersul la biserică te sfințești, ci prin fiecare faptă sau gest. De la felul în care stai, până la felul în care muncești, de la felul în care faci ceva de mâncare, până la felul în care plantezi o floare, de la felul în care vorbești cu un om până la felul în care te culci. Toate gesturile noastre cotidiene trebuie transfigurate printr-un fel aparte de a fi. Prin iubirea pe care o purtăm. Trebuie umplute de prezență, de sens, de mister, de frumusețe și de bucurie.

– *Se spune că bucuria adevărată e profundă și, cu toate astea, se dovedește trecătoare. De ce n-o putem fixa, de ce n-o putem opri în loc?*

– Nu trebuie să privim bucuria ca pe un drog, care să ne facă să uităm de suferința lumii acesteia, nu trebuie să o căutăm ca pe o evadare. Nici măcar nu trebuie să o căutăm! Oamenii cu adevărat fericiți nu știu că sunt fericiți, fiindcă își măsoară fericirea în fericirea celorlalți. Ei sunt ieșiți din sine și trăiesc prin celălalt. Fericirea vine singură. Și vine ca un dar pentru cei care știu să-l caute pe celălalt și pe Dumnezeu. Toate aceste piscuri înălțătoare de fericire, care apar fulgurant în timpul vieții, sunt niște trepte intermediare. Sunt o odihnă, o răsplată după fiecare treaptă urcată, după care nu avem voie să ne oprim. În umbra lor, însă, Hristos ne dăruiește o pace „pe care nimeni nu o va lua de la noi”. Ne dăruiește liniștea și bucuria aceea constantă, care ne descătușează și ne face liberi.

Parintele Pantelimon de la Manastirea Oasa

Sursa: ortodoxia.md

PROGRAM

MIERCURI, 21 NOIEMBRIE 2018, ORA 10:00 A.M. – Sfanta Liturghie (Intrarea in Biserica a Maicii Domnului)

DUMINICA, 25 NOIEMBRIE 2018, ORA 11:00 A.M. – Sfanta Liturghie (Dregatorul bogat, pazirea poruncilor)

VINERI, 30 NOIEMBRIE 2018, ORA 10:00 A.M. – Sfanta Liturghie (Sfantul Apostol Andrei)

VINERI, 30 NOIEMBRIE 2018, ORA 5:00 P.M. - SFANTUL MASLU SAVARSIT DE 7 PREOTI

VINERI, 30 NOIEMBRIE 2018, ORA 7:00P.M. – AGAPA FRATEASCA IMPREUNA CU UN PROGRAM ARTISTIC DEDICAT ZILEI NATIONALE A ROMANIEI ** SPECIAL! INDRAGITUL INTERPRET, GRIGORE ZANFIR, ORIGINAR DIN REPUBLICA MOLDOVA VA INTERPRETA LIVE MELODII DIN REPERTORIUL FOLCLORULUI PATRIOTIC.**

